

Arrest

nr. 139 999 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen die op 26 februari 2015 door dezelfde verzoekende partij bij faxpost werd ingediend volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota met opmerkingen wordt de exceptie onontvankelijkheid van de vordering aangevoerd, daar de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat jegens de verzoekende partij op 5 september 2014 een inreisverbod met een geldingsduur van acht jaar werd getroffen, beslissing die haar werd betekend op 8 september 2014.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij afgeleverde inreisverbod van 5 september 2014 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoekende partij voor de erin bepaalde termijn van acht jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering[...]"

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de

toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden.

In toepassing van artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking stellen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij nadat zij op 8 september 2014 in kennis werd gesteld van een inreisverbod voor de duur van acht jaar een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gegrond werd verklaard en dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging haar zou zijn toegekend. In tegendeel uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat op 14 oktober 2014 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd heeft. Op 12 februari 2015 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De wettelijk voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing.

De verzoekende partij heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod dat hem werd ter kennis gebracht op 8 september 2014 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van acht jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Het blijkt immers en het staat buiten betwisting dat de verzoekende partij nagelaten heeft om tegen dit inreisverbod dat haar op 8 september 2014 ter kennis werd gebracht met vermelding van de verschillende beroepsmogelijkheden, geen enkel rechtsmiddel heeft aangewend. De verzoekende partij heeft binnen de bij wet voorzien beroepstermijn geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad stelt bijgevolg vast dat niet blijkt dat het inreisverbod van 5 september 2014 is ingetrokken of opgeheven zodat dit inreisverbod op datum van de bestreden beslissing en tot op heden definitief is en nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten is dan ook uitvoerbaar, het is niet geschorst noch vernietigd en het is ook niet ingetrokken of opgeschort door het bevoegde bestuur. Het inreisverbod geldt *in casu* tot 8 september 2022.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een uitvoerbaar inreisverbod van acht jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

De eventuele ernst van de middelen geput uit het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en artikel 8 van het EVRM kan er in de gegeven omstandigheden niet tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel leiden omdat op die manier wordt ingegaan tegen het verblijfs- en toegangsverbod opgelegd door het inreisverbod van 5 september 2014. De verzoekende partij kan met deze middelen immers geen verder illegaal verblijf in België nastreven nu een dergelijk verblijf haar uitdrukkelijk is verboden middels het niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 5 september 2014. In die optiek kan geen geoorloofd belang worden aangenomen bij het middel (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

De Raad stelt bovendien vast dat middelen die de verzoekende partij aanvoert er geenszins op zijn gericht om enige verblijfsaanspraak aannemelijk te maken die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en geldende verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 5 september 2014 (cf. artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet) en er dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook nergens gewag maakt van een schending van het non-refoulement beginsel of van artikel 3 van het EVRM.

Wat de uiteenzetting van de verzoekende partij met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43). De verzoekende partij kan dan ook met haar uiteenzettingen omtrent artikel 8 van het EVRM geen verblijfsaanspraak aannemelijk maken.

Zoals uit hetgeen voorafgaat blijkt, blijkt uit de gegevens van het dossier op geen enkele wijze dat de verzoekende partij een wettig verblijf heeft in België. Bijgevolg betreft het een eerste toegang, zodat er in deze stand van het geding geen sprake lijkt te zijn van een inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. Het EHRM oordeelt immers dat indien het gaat om een eerste toelating er geen inmenging is van het familie- en gezinsleven en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te geschieden, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* zet de verzoekende partij haar gezinsleven in het verzoekschrift uiteen, met name dat ze met haar vriendin samenwoont bij diens ouders en dat ze samen een dochtertje hebben, waarvan zij een groot deel van de zorg op zich neemt. Met een dergelijk betoog worden er geen concrete hinderpalen aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. De verzoekende partij beperkt zich tot een uiteenzetting omtrent haar gezinsleven.

Daarenboven kan een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op grond van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM er in de gegeven omstandigheden dan ook niet toe leiden dat het bestuur zou dienen te antwoorden op enige verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verzoekende partij dient haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van de thans aan haar opgelegde inreisverbod van 5 september 2014. De omstandigheid dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang bij de onderhavige vordering echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk. Tot slot wordt erop gewezen dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt.

In de mate dat het recht om te worden gehoord juncto artikel 41 van het Handvest al een hogere rechtsnorm zou uitmaken, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien welk belang de verzoekende partij kan laten gelden bij haar grief dat de bestreden beslissing anders had kunnen geweest zijn wanneer de verzoekende partij gehoord was en waarbij zij had kunnen aangeven dat zij samenwoont met haar vriendin en diens ouders en dat ze samen een dochtertje hebben, waarvan de verzoekende partij een belangrijk deel van de zorg op haar neemt. Daar dit een zeer algemeen betoog is. De verzoekende partij brengt *in casu* ook geen begin van bewijs bij dat zij het grootste deel van de zorg voor haar dochtertje op zich neemt. Daarenboven diende de verzoekende partij ook op dit punt vooreerst om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te verzoeken. In dit kader kan zij elementen met betrekking tot haar gezinsleven kenbaar maken en had zij het bestuur kunnen verzoeken om dit gegeven in rekening te nemen om het inreisverbod op te heffen of op te schorten. Nu de verzoekende partij geen dergelijk verzoek aan het bestuur heeft gericht, valt niet in te zien welk wettig belang de verzoekende partij heeft bij haar grief dat zij niet is gehoord omtrent haar gezinsleven.

Tot slot wordt erop gewezen dat indien de verzoekende partij nog van mening zou zijn dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een bij wet voorziene afwijking op de verplichting om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen vanuit het buitenland, wijst de Raad op het volgende. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en

voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Over de vordering betreffende de uiterste dringende voorlopige maatregelen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 15 januari 2015 waarbij aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd gegeven.

3.1.1. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt, kan de Raad niet bij wijze van voorlopige maatregelen *“de Belgische staat te verbieden over te gaan tot de gedwongen uitvoering van de verwijdering van verzoeker binnen het kader van art. 39/79 van de Vreemdelingenwet, te weten gedurende de tijd van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 15 januari 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS